

Хвала Богу, луд мъж. — Види са че по в' старо врѣме (в' срѣднитѣ вѣкове) и у Българитѣ е имало това побожно почитание към уродовитѣ каквото у Византийцитѣ, а до днес и у турцитѣ; за това е останжло у женитѣ да наричат "Хвала Богу..."

Хвала Богу на негов-а дар.

Хвала Богу и на чорбата, месото ви отстѣпвам.

Хвала Богу за добра многу.

Хвала му, като на тетка без колач (Соф.).

Хвалата, от небето до земята.

Хвалбата е хула.

Хвалбата е праздна заплата.

Хвалени ягоди, праздна кошница.

Хвалете ма уста, гладен съм.

Хвалете ма уста, че ва раскъсвам.

Хвали колибарин-а, да та обича.

Хвали ми град, живѣй в' село.

Хвали планинитѣ, нупувай в' полето.

Хвалим Бога (дигами рѣцѣ) тѣпчим дявола (скачами).

— Така се оправдавал един калугер като играл хоро.

Хвалите его, хвалите его ... очисти беззакония наша.

Хвалѣж Бога, както мож.

Хване ли мома да улустосва, иска да са сватосва.

Хване ли са натмер-я, то са дума намѣря.

Хване ще та нака, одра ще ти кожа, кожа от юнан-а, като от малак-а. — От пѣсен.

Хвани вѣра на брадата, на ти нефил водата.

Хвани едного за юздѣтѣ, удри другиго по главата.

Хвани келча и му земи капата.

Хвани ми товар-а, земи си бач-а. Турс. Тут ионюму ал баджинж.

Хвани си, попе, кобилката, да не ходи из нивата.

Хвани слѣпи-я та му извади очитѣ.

Хванѣж ма за очитѣ.

Хванѣжл врага за нос-а.

Хванѣжл го, та не пуца.

Хванѣжл са в' капан-ѣт.

Хванѣжл си свѣт-а.

Хванѣжл си фтиче дуванче.

Хванѣжла го безпричината трѣсна.